

**Helena
Brožíková**

PLAVÁČEK

PLAVÁČEK

Helena Brožíková

© Jaroslava Justová - Matik

Illustrations © Jana Modrá

ISBN 978-80-87711-03-3 (formát PDF)

Všechna práva vyhrazena. Tato e-kniha je určena pouze subjektu, který ji legálně zakoupil, a to jen pro osobní užití a v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Je zakázáno jakékoli další kopírování, prodej a šíření textu nebo částí textu, včetně šíření prostřednictvím elektronické pošty, SMS zpráv, MMS zpráv apod. Dále je zakázáno umístění souboru na servery, ze kterých je možno soubor stáhnout, bez ohledu na to, kdo sdílení umožnil.

Obsah

Já a naše řeka	6
Dárek	9
Hledá se jméno	12
Výcvik	15
Nalezený domov	17
Lauřino tajemství	23
Kdo byl Čak?	27
Knížka pro mě	29
Zklamání	30
Dopis Lauře	34
Nejmilejší návštěva	37
První Čak a Johny	39
Posel z Jiříkova	41
Záchranná akce	43

Dlouhá zima	46
Tři papoušci a jedna záhada	49
Pátrání	52
Nečekané setkání	58

Já a naše řeka

Podle naší mamky by se každý měl nejdřív představit.

Moje jméno je Jenny. Když jsem sama, říkám si taky Jennifer Mississippi, to se mi líbí ještě víc. Je mi jedenáct roků, dva měsíce a devět dní a mám dlouhé tmavé vlasy, stažené do culíků. Někdy mi je mamka splete i do copů, ale jen když má náhodou čas.

Je mi jedenáct, ale dávno už vím, čím jednou chci být. Napíšu spousty krásných a tajemných příběhů a schovám je do lesklých obálek. Budou to příběhy statečných námořníků, odvážných rytířů nebo docela obyčejných dětí. Ano, uhodli jste: mám moc ráda knížky a chtěla bych se stát spisovatelkou. Hlavně proto jsem se celý rok snažila, abych dostala z češtiny jedničku. Mamka totiž říká, že kdo nezná dobře svůj jazyk, neměl by si ani podat inzerát. S mou matikou je to o něco horší, jenže bez ní se spisovatel většinou obejde. Tak co.

Ale na školu teď myslet nemusím, protože jsou prázdniny.

Prázdniny! Místo protivných úkolů koupání v naší řece! Výpravy podél zarostlých břehů a nová dobrodružství. . .

„Janí, pojd' sem!“

A už to prasklo. Vlastně se jmenuju docela normálně Jana. Jenže proč se mám spokojit s tak obyčejným jménem? Každý přece musí uznat, že Jenny zní mnohem líp. Dokonce mi tak někdy říká i mladší bráška Péťa, zvláště když po mně něco chce. Ovšem když mě chce naštvat, tak na mě volá Janico nebo Jaňáku. To první беру, prosím, ale kde vzal zrovna Jaňáka, to vážně nechápu.

Jenny jsem našťestí i pro kamaráda Sammyho, správně Samuela. Byl to vlastně jeho nápad, trochu si vylepšit jména, a já se mu ani nedivila. Určitě je jediným Samuelem, co žije v jižních Čechách a v jednadvacátém století. A když na něj večer volají „Samueli, domů!“, každý se po něm ohlédne. To by mě teda taky štvalo.

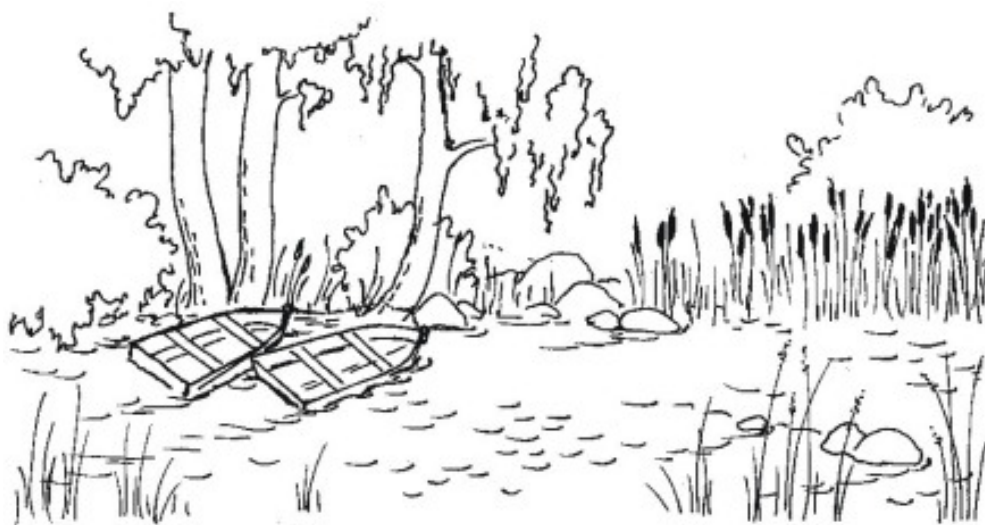
Sammy je o půl roku starší než já, chodí do vedlejší třídy a bydlí hned vedle nás. Naše domy jsou na samém okraji městečka, za plotem máme jen široký pruh louky a za ní břízkami porostlou stráň. Seběhneme po ní, mineme rozkvetlé zahrádky místních zahrádkářů a už slyšíme šumění řeky. Propleteme se křovím až na její břeh a tam, pod svěšenými větvemi prastaré vrby, máme se Sammym svou tajnou skrýš. Ani Péťa o ní neví, ani posádky pramic, co plují kolem nás. Co říkám, pramic? Kdepak, vždyť to jsou objavitelské koráby, pirátské šalupy či velrybářské lodě. . . prostě podle toho, jakou knížku mám já nebo Sammy zrovna rozečtenou.

Tak takhle jsme si u řeky hráli až do letošního léta. Ale pak. . .

Ne, než začnu vyprávět, musím vám ještě představit naši řeku. Vždycky si klidně protékala pod naším městečkem, spokojeně houpala loďky výletníků a těšila se, až se vlije do větší sestřičky Vltavy. Nezáleží na jejím názvu na mapách, protože já ji už dávno přejmenovala na Mississippi, ještě dřív, než se letos vylila z břehů. Takže teď víte, proč si říkám Jennifer Mississippi. Ovšem, taky jsem ji mohla nazvat Amazonkou, ale Jennifer Amazonka mi vůbec neznělo. A pak, Amazonek už byla spousta, v knížkách i v dějepisu. Navíc mi úplně učarovaly ty čtyři i. No řekněte, znáte snad jiné slovo se čtyřmi stejnými samohláskami?

Přestávám psát a snažím se nějaké vymyslet, ale napadají mě jen kolotoče a karamela a v nich mi pokaždé nějaká slabika celou parádu zkazí. Ba ne, už to mám! Kamarádka! Nebo balalajka! Hurá, můžu být spisovatelkou, přece jen umím vylovit z paměti správná slova.

Ale abych se vrátila k létu a naší řece. Prázdniny jako správné prázdniny začaly krásnými, horkými dny, chodili jsme se koupat do Mississippi a vůbec jsme netušili, co nás čeká. Končil však červenec, nebe se potáhlo těžkými mraky a celé dny lilo bez ustání. Jako by se tam nahoře rozzlobili a rozhodli se vylít celý svůj nebeský rybník sem dolů.

Nikdy bych nevěřila, jak rychle taková pohroma dokáže přijít. Stačilo pár popršených nocí a dní a naše poklidná řeka se dočista změnila. Každé ráno i večer jsme chodili k jejím břehům pozorovat, jak stoupá. První večer udělal táta značku, ale ráno ji nenašel. Udělal tedy druhou, do večera byla pryč. Pak přestal. Do dalšího rána se voda přelila přes břeh i přes záhony, do oběda zbořila skleníky. V noci přešla přes ploty a bylo po zahrádkách. Pak chtěla dostoupat až k našim domům, jenže to už se spletla, až k nám se nedostala. Ale když jsme ji viděli hučící pod městem, valící se korytem bývalých zahrádek, polykající most jako by byl z perníku, uznal i Sammy, že si mé nové jméno opravdu zaslouží.

Až k nám do městečka voda nedosáhla, ale vesnice podél řeky neměly tolik štěstí. V jedné z nich, kousek níž po proudu, bydlí moje babička. Její domek je docela daleko od břehu, ale ta potvora řeka se k němu stejně dostala.

U babičky jsme byli ještě poslední den, než zavřeli silnici. Vynosili jsme spoustu věcí na půdu a co šlo, tak jsme odvezli k nám. Jak ale odvézt záhony jahod a máminých růží? Pískoviště s houpačkou? Tátovu udírnu u plotu? A tak jsme jen nevěřícně pozorovali pěnící hladinu, která metr po metru postupovala dál, zaplavovala sklepy a zahrádky a nezadržitelně pohlcovala všechno, co jí zůstalo napospas. Ani máma nemluvila, a že ta má vždycky co říct. Zato táta proklínal naši řeku a celé to počasí, ale já zahlídla, že měl v očích slzy. Vážně, opravdové, poprvé v životě.

Babička u nás zůstala dva dny. Neměla však nikde stání, nemohla ve dne jíst a v noci spát, nesnesla pohled na stoupající řeku. Jakmile se voda vylila do polí a bylo jasné, že silnici jen tak neotevřou, odjela raději k tetě do Vyškova. Naši ji zdržovali, ale ona si určitě říkala, že jenom Vyškov je pro každou vodu pořádně vysoko.

Dost dlouho trvalo, než se počasí trochu umoudřilo. Lijáky přestaly, ze zamračené oblohy občas vykouklo sluníčko, vody kolem však neubývalo. Člověk ji navíc měl před očima, i když se na ni vůbec nekoukal.

Konečně začala řeka klesat. Pomalu, pomaloučku, moc se jí nechtělo, jako by se jí zalíbilo žít si nespoutaná korytem a vysmívat se lidem. Ještě pár dní trvalo, než se táta směl zajet podívat k rodnému domku na tu spoušť. Vyrazil brzy ráno a sám, hned jak silnici otevřeli. Ani jsem se mu nedivila, že už to nemohl vydržet. Vždyť on v té vesnici vyrostl a teď mu připadalo, že řeka odnesla i kus jeho života.

Dárek

Táta tedy odejel sám, ale sám se nevrátil. Přivezl domů. . . ne, to byste neuhádli! Řeka, která se proměnila v ničící sílu a každému brala a brala, nám jediným přinesla malý dárek. Chlupatou kuličku, očička vyděšená.

Vysílený a polomrtvý strachem se u babiččiných dveří klepal ztracený malý pejsek.

„Chudáčku,“ vrhla se k němu mamka, když ho spatřila v tátově náručí. „Pěťo, přines rychle deku! Jano, podej starej ručník, vytrů mu pořádně srst. Nebo ne, radši ho rovnou vykoupu a ty mu zatím ohřej trochu mlíka!“

A už to lítalo, už to zas byla naše máma, která se konečně mohla o někoho starat a někoho zachraňovat, nejen bezmocně přihlížet té pohromě kolem.

Ze zabláceného tvorečka se po koupeli a vysušení vyklubal roztomilý voříšek. Měl světlehnědou srst, huňatý ocásek a bílé břicho. Jedno ouško trochu nakřivo, na hlavě bílý flek a v očích tak smutný pohled, jaký jsem u zvířete nikdy neviděla.

„Tak už se neboj, u nás jsi v bezpečí,“ uklidňovala jsem ho a hladila, ale on se klepal dál.

„Co asi chudáček musel prožít,“ litovala ho mamka. „A jak se tam vůbec dostal?“

„Proč pes před vodou neuteče?“ zvedl hlavu od stavebnice bráška. Vážně, i já bych řekla, že zvíře má nějaký instinkt a pozná nebezpečí včas.

„Třeba byl někde zavřený,“ přemýšlel nahlas táta. „Nebo spadl z mostu, voda ho mohla vzít i s boudou, co já vím. . .“

„No jo, je to záhada, jenže on nám ji nevysvětlí,“ uzavřela mamka, která pejskovi mezitím ohřála zbytky od večere a ze staré deky připravila měkký pelíšek.

„Na, maličký, musíš mít určitě pořádný hlad,“ podávala mu misku s jídlem, ale pes nic. Jenom si třikrát líznul teplého mléka a potom se celý malátný natáhl pod topení.

Odpoledne už si ale dal říct a snědl trochu rýže s omáčkou. Na podlaze pak udělal loužičku a tvářil se, že se za ni velice stydí.

Večer se přibelhal ke dveřím a říkal si o procházku. S Pétou jsme se hned strojili oba, taky proto, že mamka šla zrovna umývat nádobí. Už se rozhlížela, kdo bude dnes utírat, ale nakonec jsme byli ušetřeni.

„Dávejte na něj pozor, ať se vám někam nezaběhne,“ připomínal nám docela zbytečně táta. K útěku se náš vystrašený nalezenec opravdu neměl, spíše se bál, že mu utečeme my. Označkoval si pár keřů před domem a za celou dobu se od nás nehnul dál než na dva metry.

Ještě ten večer se v pokoji sesedla rodinná rada a místo televize jsme vymýšleli, co s pejskem dál.

„Nejdřív musíme zjistit, komu patří. Někdo má o něj určitě pořádný strach,“ tvrdila mamka.

„A jak?“ zeptal se Péťa.

„Snad se nebudem ptát všech lidí, co bydlí u řeky?“ lekla jsem se.

„Ne, to by nebyl nejlepší způsob,“ uklidnil mě táta. „Navíc ani nevíme, jestli je z našeho města. Já si totiž myslím, že v tom případě byste ho vy dva znali.“ A měl pravdu, tak roztomilého pejska bychom v okolí určitě nepřehlédli.

„Možná je z některé z těch nových chat u vody,“ uvažovala mamka. „Někdo třeba musel narychlo odjet a zapomněl na něj.“

„To nejde, zapomenout na psa,“ prohlásil bráška.

„Divil by ses, co všechno jsou lidi schopní zapomenout,“ poznamenala mamka a chystala se nám znovu vyprávět, jak strejda jednou zapomněl tetu na nádraží. Táta ji ale předběhl.

„Uděláme to celé jinak. Dáme o něm oznámení do vitríny na náměstí, do rubriky Ztráty a nálezy. Tam se přece jde každý podívat, když něco

ztratí.“

„Pokud to ovšem nejsou peníze,“ upřesnila zas mamka. „Pak by se zcela jistě namáhal zbytečně.“

„Taky můžeme dát zprávu do místních novin,“ pokračoval táta. „Jana chce jednou psát celé knížky, tak ať pár řádek napíše.“

Začervenala jsem se radostí. Mamka se na mě nedůvěřivě zadívala, ale než stačila něco podotknout, táta už vymýšlel dál.

„Počkejte. . . a co veterináři? Třeba ho některý z nich pozná.“

Tohle byl vážně skvělý návrh. On totiž každý pes chodí k doktorovi, jestli to nevíte, docela jako malé dítě. Na vesnicích sice zvířatům rozumí každý po svém, ale v našem městě jsme psí doktory našli v telefonním seznamu hned tři.

„Dobře, zítra ráno k nim zajedeme,“ souhlasila mamka a zapsala si jejich adresy. „Stejně by ho měl nějaký doktor prohlídnout, jestli mu nic není.“

„Jestli nemá blechy, že jo,“ ušklíbl se Pěťa.

„Blechy můžeš mít akorát ty, chytráku. Na něm by se všechny dávno utopily,“ ohnala jsem se po něm. Stačil mi uhnout, ale pod mým výhružným pohledem se rychle rozpomenul, jak byl chudák pes promáčený, a raději zmlknul.

Takhle krásně jsme si naplánovali, jak najdeme voříškovi jeho pána. Brzy se však ukázalo, že naše nápady nebyly k ničemu. Na oznámení se nikdo neozval, místní noviny zatím nevycházely, žádný doktor psa nepoznal. Nakonec jsme ho tedy se Sammym vzali do tašky a prošli všechny domy podél řeky. Zkusili jsme i pár chat, ale nezjistili jsme vůbec nic, nikdo ho neznal a nikdo ho nepostrádal.

Uběhly tři dny, pejsek se pod dohledem naší mámy rychle zotavoval, ale my byli s pátráním v koncích.

Hledá se jméno

Večer čtvrtého dne rozhodla mamka k mé i bráškově radosti:

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.